

VASI FERENC ZOLTÁN

SÁPKÓR

*Aládóltél a földnek,
a nehéz csönd pajszosd lett.
Hisz oly védtelen voltál,
s most már a temetőkert megtart.*

*Jóságot áldoznék jószágodnak!
Honnan emlékeznél rá? -
hogy a sírgödörbe
utánad ugrottam...*

*Mindig tágas szíved helyét
beültettem árvácskákkal,
vesszőfutás az életem,
s száműzötten fájok magam!*

Örök imád a csend.

*Már fáraszt engem is az éter.
Ropog a fejem. Nagy a hiány.
Apám se már! A ház odalett.*

*Zöld cseresznye egyke fiam.
Ha megérik, talán én is!
Éhes a föld! Mély a gyomra.
Megérek tán halálomra!*

MOST MÉG ALSZOM!

*Mellkasokba nyitogat ajtókat halkan,
a szív folyója bárkát hordoz: álmot! –
mi alámos erdőt, partot, halált most,
szándékában állt temetőket sírni elő!
Magányának fejfát, holdat kiáltásnak,
hogy: volt, lesz, nincs! Az ének sodra
talán magához vonja révedt tekinteteink.*